

ГЛАВА 1

Усетих страха ѝ, преди да чуя писъците ѝ. Кошмарът ѝ запулсира в мен, изтръгвайки ме от съня ми, свързан с плаж и някакъв готин тип, който разтриваше плажно масло по кожата ми. Образите – нейните, а не моите – се натрапиха в съзнанието ми: пламъци и кръв, миризма на дим, смачкани ламарини на кола. Картините ме обсебиха, задушиха, докато някаква все още рационално мислеща част от ума ми се опитваше да ми припомни, че това не е моят сън.

Събудих се трепереща. По потното ми чело бяха полепнали дълги кичури черна коса.

Лиса лежеше в леглото си, като се мяташе и крещеше. Скочих от моето и забързано прекосих двата метра, разделящи леглата ни.

– Лис! – извиках и я разтърсих. – Лис, събуди се.

Писъците ѝ стихнаха, изместени от приглушени стенания.

– Андре – простена тя. – О, господи.

Помогнах ѝ да се надигне.

– Лис, ти вече не си там. Събуди се.

След няколко мига очите ѝ се разтвориха и на слабата светлина видях как в тях започнаха да се появяват проблесъци на съзнанието ѝ. Учестеното ѝ дишане се успокои, тя се наведе към мен и отпусна глава на рамото ми. Обвих ръката си около раменете ѝ, а с другата я погалих по косата.

– Всичко е наред – заговорих нежно. – Всичко.

– Сънувах нещо.

– Да. Зная.

Няколко минути останахме така смълчани една до друга. Когато усетих, че се поуспокои, се пресегнах към нощното шкафче между леглата и включих лампата. Светеше слабо, но нито тя, нито аз се нуждаехме от по-силно осветление. Подплашен от светлината, нашият съквартирант, котаракът Оскар, скочи върху перваза на прозореца.

После слезе оттам, но ме заобиколи отдалече – поради някаква причина животните не харесват дампирите – скочи върху леглото при Лиса, потри глава в нея и нежно замърка. Животните нямат проблеми с мороите, а пък специално към Лиса бяха особено привързани. Тя се усмихна и го почеса по брадичката. Усетих, че почти се е успокоила.

– Кога се храни за последен път? – попитах аз, докато се вглеждах в лицето ѝ. Светлата ѝ кожа беше по-бледа от обичайното. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и изглеждаше слаба и крехка. Тази седмица в училището беше доста напрегната и не можех да си спомня кога за последен път ѝ бях дала от кръвта си. – Беше май... преди повече от два дни, нали? Или три? Защо не си ми напомнила?

Тя сви рамене, като отбягна погледа ми.

– Беше заета. Не исках да...

– Зарежи това – прекъснах я, като се наместих по-удобно. Нищо чудно, че изглеждаше толкова слаба. Оскар, който не искаше да го доближавам, скочи на пода и се върна при прозореца, откъдето можеше да ме следи от безопасно разстояние. – Хайде. Да го направим.

– Роуз...

– Хайде. Ще се почувстваш по-добре.

Извих глава и отметнах косата си назад, за да оголя врата си. Видях, че тя се поколеба, ала откритият ми врат и това, което ѝ предлагаше, бе твърде неустойимо. По лицето ѝ се изписа глад. Устните ѝ се разтвориха леко, разкривайки кучешките ѝ зъби, които тя обикновено криеше, когато живееше сред хората. Тези кучешки резци контрастираха странно с останалите ѝ черти. С прелестното си лице и с нежната си руса коса тя приличаше повече на ангел, отколкото на вампир.

Щом зъбите ѝ се доближиха на един дъх разстояние до оголената ми кожа, усетих как сърцето ми заби бясно от смесените чувства на страх и трепетно очакване. Мразех се заради това усещане, но нищо не можех да сторя. Това бе слабост, на която не можех да устоя.

Зъбите ѝ се впиха в мен, силно, остро, а аз извиках от краткото болезнено пронизване. После болката стихна, заменена от прекрасната и неповторима наслада, разляла се по тялото ми. Беше по-хубаво от замайването от алкохола, от блаженството на наркотика. Беше по-добре и от секс дори – или поне така си представях, тъй като никога не съм го правила. Това беше нещо като воал от най-чистото и прекрасно удоволствие, който те обгръща, който ти обещава, че навсякъде и всичко в този свят ще бъде наред. Сега и завинаги. Химията на слюнката ѝ отпусти прилив на ендорфини в мен и аз загубих представа за света около мен, забравих коя съм.

Но после, за жалост, всичко свърши. Беше продължило по-малко от минута.

Тя се отдръпна, изтри устните си с ръка и се вгледа изпитателно в мен.

– Добре ли си?

– Аз... да. – Отпуснах се на леглото, замаяна от загубата на кръв. – Имам нужда само да поспя. Добре съм.

Бледозелените ѝ нефритени очи ме следяха загрижено. Тя се надигна от леглото.

– Отивам да ти донеса нещо за ядене.

Протестите ми замряха на устните ми и тя излезе, преди да пророня и дума. Вълнението от ухапването ѝ бе намаляло, щом тя се откъсна от мен, но част от него остана във вените ми и усетих как глупава самодоволна усмивка разцъфтя на устните ми. Извърнах глава и погледнах към Оскар, който още седеше на перваза на прозореца.

– Не знаеш какво пропускаш – осведомих го.

Вниманието му обаче беше привлечено от нещо навън. Присви се и черната му козина настръхна. Опашката му започна неспокойно да се върти.

Усмивката ми се стопи и се надигнах с мъчително усилие. Светът се завъртя пред очите ми и аз изчаках, докато всичко

отново си дойде на мястото, преди да стана. Когато най-последно сторих, отново ми се зави свят. Все пак имах достатъчно сили, за да се довлека до прозореца и да надникна навън заедно с Оскар. Той ме измери с подозрителен поглед, сетне се отдалечи на известно разстояние от мен и отново се върна към заниманията си.

Щом се надвесих от прозореца, необичайният за Портланд по това време на годината много топъл бриз разроши косата ми. Улицата, сравнително спокойна, тънеше в мрак. Беше три през нощта. Тъкмо времето, когато кампусът най-последно утихваше или поне донякъде. Къщата, която обитавахме през последните осем месеца, по-точно една стая под наем, се намираще на една от главните улици в града, с нижешите се в редица стари сгради в най-различни стилове. Уличните лампи едва мъждукаха, сякаш в следващия миг ще изгорят. Но все пак бе достатъчно светло, за да мога да различа очертанията на колите и сградите. Затова сега можех да видя дърветата и храстите в двора.

И силуета на един мъж, който ме наблюдаваше.

От изненада се дръпнах рязко назад. Фигурата стоеше до едно дърво в нашия двор само на десетина метра от прозореца ни. Беше толкова близо, че ако хвърлех нещо по него, щях да го улуча. И със сигурност достатъчно близо, за да види какво бяхме направили двете с Лиса преди малко.

Сенките го прикриваха така плътно, че въпреки острото си зрение не успях да различа чертите му, освен височината му. Беше висок. Наистина много висок. Остана там само за миг, едва различим в тъмното, след което отстъпи назад и изчезна сред сенките, хвърляни от дърветата в далечния край на двора. Бях почти сигурна, че зърнах още някого там наблизо, който се присъедини към него, преди мракът да погълне непознатата двойка.

Които и да бяха тези двамата, Оскар не ги хареса. Като не броим мен, той обикновено се сприятеляваше с повечето хора и настръхваше само щом подушеше непосредствена опасност. Онзи непознат отвън с нищо не заплашваше Оскар, но котаракът долови нещо, което го изправи на нокти.

Нещо подобно на това, което усещаше в мен.

Обзе ме вледеняващ страх и почти – но не съвсем – изтри прекрасното блаженство от ухапването на Лиса. Отдръпнах се от прозореца и грабнах джинсите, които намерих захвърлени на пода, като едва не се спънах и не паднах, докато ги нахлузвах. След това грабнах палтото си, както и палтото на Лиса заедно с портмонетата ни. Обух първите обувки, които се изпречиха пред очите ми, и се втурнах към вратата.

Заварих я в тясната кухня на долния етаж да рови в хладилника. Един от съквартирантите ни, Джереми, седеше на масата, подпрял чело с ръка, вторачил тъжен поглед в учебника по висша математика. Лиса ме изгледа изненадано.

– Не биваше да ставаш.

– Трябва да тръгваме. Веднага.

Очите ѝ се разшириха и след още един миг пробляснаха – знак, че ме е разбрала.

– Ти... наистина ли? Сигурна ли си?

Кимнах. Не можех да ѝ обясня защо бях толкова сигурна. Просто го знаех.

Джереми ни следеше с любопитство.

– Какво не е наред?

Внезапно ме осени едно хрумване.

– Лиса, вземи ключовете на колата му.

Погледът му се местеше от едната към другата.

– Ама вие какво...

Без капка колебание Лиса пристъпи към него. Страхът ѝ се преля в мен чрез нашата телепатична връзка, но имаше и още нещо: нейната непоколебима вяра, че аз ще се погрижа за всичко, че ще бъдем в безопасност. Надявах се, че заслужавам това доверие.

Тя се усмихна широко и впи поглед в очите му. За миг Джереми остана няма загледан в нея и все още смутен. И тогава видях как тя го покори напълно. Очите му се замъглиха и той вече я съзерцаваше с неприкрито обожание.

– Трябва да вземем назаем колата ти – обясни му тя с нежен тон. – Къде са ключовете ти?

Той се усмихна, а аз потръпнах. Аз винаги можех да устоявам на внушението, но усещах ефекта му, когато бе насочено към друга личност. През целия ми живот ме бяха учили, че из-

ползването му е грях. Джереми бръкна в джоба си и измъкна ключовете, закрепени към дебела червена връзка.

– Благодаря ти – каза Лиса. – А къде е паркирана?

– Надолу по улицата – отвърна той с все още замечтан тон. – На ъгъла. До Браун.

Това означаваше, че е на четири преки оттук.

– Благодаря ти – повтори тя и се обърна. – Веднага щом си тръгнем, искам от теб отново да се заемеш с ученето. Забрави, че тази вечер си ни виждал.

Той кимна послушно. Останах с впечатлението, че ако бе поискала, заради нея би скочил от някоя скала в пропаст. Всички човешки същества са податливи на внушения, но Джереми явно бе дори по-слаб от повечето хора. Кое то в момента бе добре дошло за нас.

– Хайде – подканих я аз. – Трябва да тръгваме.

Излязохме навън и се насочихме към ъгъла, който Джереми ни бе посочил. Още бях замаяна от ухапването и леко залитах, затова не можех да се движа толкова бързо, колкото ми се искаше. На няколко пъти Лиса ме улови за ръката, за да не падна. През цялото време завладелият я страх се пренасяше неудържимо от нейното съзнание в моето. Положих всички усилия, за да го пропъдя. Имах собствени страхове, с които трябваше да се преборя.

– Роуз... какво ще правим, ако ни хванат? – прошепна тя.

– Няма да успеят! – отвърнах яростно. – Няма да им позволя.

– Но ако все пак ни открият...

– И преди са ни откривали. Само че не успяха да ни заловят. Просто ще отидем с колата до гарата и ще се качим на влака за Ел Ей. Ще изгубят следите ни.

Постарах се да прозвучи лесно. Винаги така правех, макар че никак не беше лесно да бягаме от хората, с които бяхме израснали. Правехме го от две години, криехме се както можем и просто се стараехме да завършим гимназия. Току-що бе започнала последната ни учебна година и да живеем в кампуса ни се струваше безопасно. Бяхме толкова близо до свободата.

Тя не каза нищо повече и аз усетих как доверието ѝ в мен

отново се усили. Винаги така ставаше между нас. Аз бях тази, която вземаше решенията и действаше, макар и понякога доста безразсъдно. Тя беше по-разумната, повече обмисляше нещата и ги анализираше най-подробно, преди да се реши да предприеме нещо. И двата стила си имаха своите предимства, но в този момент се налагаше да се рискува колкото и да изглеждаше безразсъдно. Нямахме никакво време за колебание и протакане.

Лиса и аз бяхме най-добри приятелки още от детската градина, където учителката ни сложи една до друга за уроците по писане. Да караш петгодишни деца да произнесат буква по буква сложни имена като Василиса Драгомир и Роузмари Хатауей, си беше повече от жестоко, така че ние – по-скоро аз – реагирахме както бе редно. Бях запратила учебника си по учителката и я бях нарекла фашистко копеле. Не знаех какво точно означават тези думи, но пък знаех как се улучва движеща се мишена.

Оттогава двете с Лиса бяхме неразделни.

– Чу ли това? – внезапно попита тя.

Отне ми само няколко секунди, за да схвана това, което нейните по-изострени сетива вече бяха доловили. Стъпки, при това забързани. Оставаше ни да изминем още две пресечки.

– Трябва да тичаме – изрекох аз, като я улових здраво за ръката.

– Но ти не можеш да...

– *Бягай.*

Трябваше да напрегна всеки грам от волята си, за да не припадна напред тротоара. На тялото ми никак не му се искаше да бяга след загубата на кръв или докато все още бе заето с преработването на слюнката ѝ и ефекта от нея. Ала аз запovedах на мускулите си да престанат с номерата и да следват плътно Лиса, докато стъпките ни отекваха по бетона. Обикновено успявах да я надбягам без много усилия – още повече че сега беше боса – но тази нощ тя бе тази, която ме поддържаше да не рухна.

Преследващите ни стъпки ставаха все по-шумни и отекваха все по-близо. Черни звезди затанцуваха пред очите ми. В далечината пред нас се показаха очертанията на зелената хон-

да на Джереми. О, господи, само ако можехме да се доберем до нея...

На три метра пред колата един мъж изскочи от нищото и ни препречи пътя. Ние спряхме рязко, аз политнах, но избутах Лиса назад, без да пускам ръката ѝ. Това бе той, непознатият, когото бях видяла да ме дебне от улицата. Беше по-възрастен от нас, може би двайсет и пет годишен и вероятно висок към метър и деветдесет и осем или два метра. Е, при други обстоятелства – да кажем, ако не се опитваше да възпре отчаяното ни бягство – бих могла да реша, че е адски готин. С кестенява коса, дълга до раменете, вързана отзад на опашка. Тъмнокъфяви очи. Дълго кафяво палто.

Но сега никак не ми беше до неговия чар. Беше само едно препятствие, препречващо пътя ни към свободата. Стъпките зад гърбовете ни се забавиха и аз знаех, че преследвачите са ни уловили в капан. Забелязах как от двете ни страни се раздвижиха още фигури, още хора пристъпиха към нас двете. Господи. Бяха изпратили почти една дузина пазители, за да ни върнат. Не можех да повярвам. Дори самата кралица не пътуваше с толкова много придружители.

Паникьосана, неспособна да контролирам докрай разсъдъка си, действах само по инстинкт. Притиснах се до Лиса, издърпах я зад мен, та да е по-надалече от мъжа, който явно бе техният водач.

– Остави я – изръмжах. – Да не си я докоснал.

Изражението на лицето му си оставаше неразгадаемо, но поне протегна ръце – нещо като успокоителен жест, сякаш бях побесняло животно, което трябваше да бъде укротено.

– Нямам намерение да...

Пристъпи крачка напред. Вече беше прекалено близо.

Нападнах го, като приложих хватка, която от две години не бях използвала, откакто двете с Лиса бяхме избягали. Този ход бе глупав, просто една реакция, породена от инстинкта и страха. И освен това безнадежден. Той бе опитен пазител, а не някой новак, току-що завършил обучението си. Пък и не беше слабак, нито неопитен боец.

И да, наистина беше бърз. Бях забравила колко бързо могат да реагират пазителите, как пъргаво могат да отска-

чат и да нападат като кобри. Халоса ме небрежно, както се отпъжда досадна муха, като ръцете му се блъснаха в мен и ме изтласкаха назад. Не мисля, че искаше да ме удари много силно – вероятно защото не искаше да ме убие, – но недостатъчната координация на движенията ми възпрепятства способностите ми да реагирам. Не успях да запазя равновесие и прегъната на две, политнах към тротоара. Щеше да ме заболи. *Доста.*

Само че не паднах.

Също тъй бързо както блокира атаката ми, мъжът се протегна и ме улови за ръката, за да ме задържи изправена. Щом се закрепих на нозете си, забелязах, че се загледа в мен – или по-точно във врата ми. Още дезориентирана, не успях да направя каквото трябваше. После, но за съжаление, бавно, свободната ми ръка се вдигна, опря се до гърлото ми и леко докосна раната, която Лиса ми бе направила преди малко. Като отдръпнах пръстите си, видях по тях полепнала хлътжава гъста кръв. Смутена, разтърсих глава, за да закрия лицето си с коса. Косата ми е гъста и дълга и напълно скрива врата ми. Оставям я дълга именно с тази цел.

Тъмните очи на мъжа се задържаха за миг повече, отколкото бе необходимо, върху следата от ухапването, след което се впиха в моите. Пресрещнах погледа му с предизвикателна гримаса и се изскубнах от хватката му. Той ме пусна, макар да знаех, че ако искаше, можеше да ме държи така цяла нощ. Като се опитвах да се преборя с главозамайването и прилошаването, аз отново се обърнах към Лиса, готова да се впусна в нова атака. Внезапно ръката ѝ улови моята.

– Роуз – изрече тя тихо. – Откажи се.

Отначало нейните думи не ми повлияха, но постепенно в съзнанието ми започнаха да проникват успокояващи мисли благодарение на връзката между нас. Не беше точно внушение – тя никога не го използваше спрямо мен, – но имаше ефект, още повече че ние бяхме в безнадеждна ситуация заради тяхното числено превъзходство, пък и те бяха по-добри бойци. Дори и аз осъзнах, че нямаше смисъл да се съпротивлявам. Напрежението изчезна от тялото ми и останах така, с провиснали рамене, напълно победена.

Доловил примирението ми, мъжът пристъпи напред, посветил сега цялото си внимание само на Лиса. Лицето му си оставаше съвършено спокойно. Леко ѝ се поклони и дори изглеждаше грациозен, което ме изненада, имайки предвид височината му.

– Казвам се Дмитрий Беликов – представи се той. Долових лек руски акцент. – Принцесо, дошъл съм, за да ви отведа обратно в академията „Свети Владимир“.

ГЛАВА 2

Въпреки че от все сърце го ненавиждах, не можех да отрека, че Дмитрий Бел-еди-кой-си беше адски умен тип. След като ни отведоха до летището и натовариха на частния самолет на Академията, му бе достатъчен само един поглед към нас двете, докато си шепняхме, за да се разпореди веднага да ни разделят.

– Не им позволявайте да си говорят – предупреди той пазителите, които ни ескортираха до задната част на самолета. – Ако останат без надзор само за пет минути, веднага ще измислят план за бягство.

Изгледах го надменно и се отдалечих назад по пътеката. Макар и той да не го знаеше, ние вече бяхме обмислили план за бягство.

Както се очертаваше засега, нещата хич не изглеждаха добре за нас. След като се озовахме във въздуха, шансовете ни за бягство рязко спаднаха. Дори и да се случеше някое чудо, да речем, аз някак си да съумея да се справя с всичките десетина пазители, пак щеше да остане проблемът с измъкването от самолета. Предполагах, че на борда има парашути, но беше малко вероятно да оцелеем, дори и да успееш да се оправя с някой от тях, тъй като, доколкото виждах през илюминатора, щяхме да се приземим някъде сред Скалистите планини.

Не, нямаше начин да се измъкнем от този проклет самолет, докато не кацнем нейде сред затънтените гори в Монтана. Следователно трябваше да измисля нещо друго, за да

преодолея магическите стражи на Академията, както и пазителите, които бяха поне десетина пъти повече. Да бе. Нищо и никакъв проблем.

Въпреки че Лиса седеше отпред с руснака, страхът ѝ ме обливаше на вълни, бумтеше в слепочията ми като удари с чук. Загрижеността ми за нея измести яростта ми. Не биваше да я върнат там, не и на онова място. Питях се дали Дмитрий би се поколебал, ако можеше да почувства това, което чувствах аз, и ако знаеше това, което знаех аз. Вероятно не. Пък и никак не му пукаше.

В този миг емоциите на Лиса се усилиха толкова много, че изпитах объркващото усещане, че седя на мястото ѝ – сякаш се бях вмъкнала под *кожата* ѝ. Понякога се случваше и без никакво предупреждение, все едно че тя ме всмукваше в главата си. Високата фигура на Дмитрий се извисяваше до мен, а моята ръка – всъщност *нейната* ръка – стискаше бутилка с минерална вода. Той се наведе напред, за да вземе нещо, при което се видяха шест символа, татуирани отзад на врата му: Х-образно преплетени мълнии. По един символ за всеки убит от него стригой. Над тях се виеше усукана крива, нещо като змия, която символизираше статута му на пазител. Клетвеният знак.

Примигвайки, аз се отърсих от Лиса и с недоволна гримаса се върнах отново в собствената си глава. Мразех това, което се случваше. Да усещам емоциите на Лиса беше едно, но да прониквам в съзнанието ѝ беше нещо, което и двете ненавиждахме. Тя го възприемаше като нахлуване в личното ѝ пространство, затова обикновено не ѝ казвах, когато се случваше. Нито тя, нито аз можехме да го контролираме. Това бе още един ефект от нашата връзка – връзка, която никога от двете ни не разбираше докрай. Съществуваха легенди за телепатичните връзки между пазителите и техните морои, но в нито една легенда не се споменаваха за нещо подобно. Ние все пак се опитвахме да се справим с това, поне доколкото ни бе по силите.

Към края на полета Дмитрий приближи към мен и си размени мястото с пазителя до мен. Аз пък нарочно се извърнах рязко встрани и се втрених разсеяно през илюминатора.

Изтекоха няколко секунди в пълно мълчание. Накрая той проговори:

– Наистина ли смяташе да се бориш с всички нас?

Не му отговорих.

– Да правиш това... да я браниш така отчаяно... много е смело. – Замълча за миг. – *Глураво*, но все пак смело. Защо въобще се опитваш?

Обърнах се към него, като отместих косата от лицето си, за да мога да го гледам право в очите.

– Защото съм неин пазител.

След това отново се загледах през илюминатора.

След още една мълчалива пауза той се надигна и се върна в предната част на самолета.

Щом се приземихме, двете с Лиса няхахме друг избор, освен да се оставим в ръцете на пазителите, които ни поведоха към Академията. Нашата кола спря пред портата и шофьорът ни размени няколко думи с пазачите, които след малко ни пушнаха да продължим навътре в парка на Академията. Вече приближаваше залезът – началото на вампирския ден – и целият лагер тънеше в сенките.

Вероятно нищо не се бе променило – просторни сгради, всички в готически стил. Това училище не беше толкова старо, колкото онези в Европа, но бе построено в същия старовремски дух. Сградите се отличаваха с пищната си архитектура – като средновековни катедрали с високи заострени кули и сложни резби от камък. Масивни врати от ковано желязо затваряха достъпа до малките градини и алеи, пръснати из цялата площ. След като бях поживяла малко в кампуса на колежа, бях осъзнала, че това място напомня по-скоро на университет, отколкото на обикновена гимназия.

Навлязохме във вътрешната зона, разделена на две за началните и горните класове. Всяка сграда се издигаше около просторен правоъгълен вътрешен двор, украсен с настлани с каменни плочи пътеки и грамадни вековни дървета. Отправихме се направо към участъка, запазен за горните класове, където от едната страна се извисяваха административните сгради, а срещу тях се намираха спалните помещения и гимнастическите салони за дампириите. Откъм останалите две страни на

правоъгълника бяха спалните на мороите и администрацията за началните класове. По-малките обучаващи се обитаваха лагера за начален прием, който се намираше по-нататък в западна посока.

Около всички сгради имаше много свободно място – изобилие от простор. Все пак се намирахме в Монтана, така че бяхме отдалечени на стотици километри от реалния свят. Студеният въздух тук вечно ухаеше на борове и влажни гниеши листа. Гъсти гори се ширеха навред около Академията. В ясен ден се забелязваха планински хребети, синеещи се нейде в далечината.

Докато крачехме към главната сграда в зоната за горните класове, аз се отскубнах от моя пазач и изтичах до Дмитрий.

– Хей, другарю.

Той продължи да върви напред, без дори да ме удостои с поглед.

– Искаш да ми кажеш нещо ли?

– При Кирова ли ни водиш?

– Директор Кирова – поправи ме той.

Лиса, която вървеше от другата му страна, ми хвърли един предупредителен поглед, с който искаше да ми каже: *Само не започвай пак.*

– Добре де, директор. Както и да е, но тя си остава една адски надута, тъпа, дърта куч...

Думите ми заглъхнаха, щом пазачите ни поведоха през няколкото врати, водещи право към столовата. Въздъгнах сломено. Как можеха тези хора да бъдат *толкова* жестоки? Имаше поне дузина други маршрути, за да се доберем до кабинета на Кирова, ала те избраха тъкмо този, през средата на столовата.

А беше точно по време на закуската.

Начинаещите в обучението за пазители – дампири като мен – седяха заедно с мороите, хранеха се и си говореха с лица, оживени от последните клюки, обсебили вниманието на цялата Академия. Като влязохме там, шумната глъч внезапно секна, сякаш някой бе дръпнал главния шалтер. Стотици очи се извърнаха към нас.

На свой ред и аз изгледах дръзко право в очите бившите си съученици. По устните ми заигра ленива усмивка, докато се

мъчех да се ориентирам доколко нещата тук се бяха променили. Нямахше подобни изгледи. Камила Конта все още си беше същата превзета, безупречно облечена кучка, самопровъзгласила се за водач на кликата от морои, лоялни към Академията. До нея седеше непохватната Натали, някаква далечна братовчедка на Лиса, вперила в нас разширените си от изумление очи, невинна и наивна както преди.

А в другия край на помещението... е, това вече беше друга работа. Ейрън. Горкичкият, бедничкият Ейрън, чието сърце несъмнено е било разбито, когато Лиса избяга оттук. Изглеждаше привлекателен както винаги... е, сега може би дори още по-готин... Очите му не изпускаха нито едно нейно движение. Да. Определено все още беше влюбен до уши в Лиса. Всъщност беше доста тъжно, понеже тя никога не го беше харесвала истински. Мисля, че беше излизала с него просто така, защото всички тъкмо това очакваха от нея.

Но това, което най-силно ме поразя, беше, че Ейрън очевидно бе успял да се утеши в нейно отсъствие. До него, сплело ръце в неговите, седеше едно момиче от мороите, което приличаше на единайсетгодишно, но със сигурност беше по-голямо, освен ако той, докато ни нямаше, не бе станал педофил. Със заоблените си бузки и русите си къдрици тя мязаше на порцеланова кукличка. От онези, дето стават само за украса и за събиране на прах. Крайно противна порцеланова кукла, все едно че бе истинско дяволско изчадие. Тя стисна ръката му и метна към Лиса поглед, изпълнен с толкова изгаряща омраза, че аз се вцепених. Какво, по дяволите, ставаше тук? Не я познавах. Предположих, че е просто ревнивата му приятелка. Е, и аз на нейно място щях да се вбеся, ако гаджетото ми гледа друга мадама по този начин.

Нашият тур на позора най-после милостиво свърши, макар че крайната му цел – кабинетът на директор Кирова – едва ли можеше да се нарече избавление. Дъртата вещица изглеждаше все така, както я помнех, с остър нос и сивееща коса. Висока и кльощава като повечето морои, тя, кой знае защо, винаги ми напомняше за лешояд. Добре я познавах, след като бях прекарала толкова много време в нейния кабинет.

Щом Лиса и аз седнахме, повечето от придружителите ни напуснаха кабинета. Почувствах се като затворник. С нас останаха само Дмитрий и Албърта, старшата училищна надзирателка. Те застанаха до стената с непроницаеми и ужасяващи изражения, точно както го изискваха длъжностите им.

Кирова вторачи искрящите си от гняв очи в нас и отвори уста, за да започне това, което несъмнено щеше да бъде поредната ѝ гадна лекция. Но един плътен нежен глас неочаквано я изпревари:

– Василиса.

Сепната, аз чак сега осъзнах, че в кабинета има още някой. Не го бях забелязала. Крайно непростимо за един пазител, дори и да бе новак в занаята. С много усилия от ъгъла се надигна Виктор Дашков. *Принц* Виктор Дашков. Лиса скочи от стола си, втурна се към него и обвини ръце около крехкото му тяло.

– Чичо – прошепна задавено и го прегърна още по-силно.

С лека усмивка той я потупа нежно по гърба.

– Нямах представа колко се радвам, че те виждам в безопасност, Василиса. – Погледна към мен. – Радвам се и за теб, Роуз.

Аз му кимнах, като се опитах да прикрия изненадата си. Той беше болен още когато избягахме, но това... това беше *ужасяващо*. Беше баща на Натали, около четиресетгодишен, но изглеждаше двойно по-стар. Блед, отслабнал и изнемощял. С треперещи ръце. Сърцето ми се късаше да го гледам такъв. При всичките толкова многобройни отвратителни хора на този свят не бе справедливо този мъж да страда от болест, която щеше да го убие толкова млад и нямаше да му позволи да стане крал.

Макар че всъщност не беше неин чичо – мороите, особено кралските фамилии, използват много свободно думите за родствените връзки, – Виктор беше близък приятел със семейството на Лиса и се бе нагърбил да ѝ помага след смъртта на родителите ѝ. Аз го харесвах; той бе първият, когото се зарадвах да видя тук.

Кирова им позволи да се насладят още няколко мига на срещата, сетне рязко издърпа Лиса обратно към стола ѝ.

Време беше за назидателната лекция.

Този път шоуто си го биваше – може да се каже, че бе едно от най-добрите представления на Кирова. Тя умееше да поднася подобни сцени. Мога да се закълна, че това е била единствената причина да се посвети на училищната администрация, понеже все още не съм се натъкнала на нито едно доказателство, че наистина *обича* децата. В надутите ѝ фрази се споменаваха за всичко: за отговорността, за безразсъдното ни поведение, за егоизма ни... Все празни приказки. Досадно до смърт. Веднага изключих и потънах в кроежи как бих могла да избягам от кабинета ѝ през прозореца.

Но когато тирадата ѝ се насочи към мен – е, сега вече трябваше да се вслушам в обвиненията ѝ.

– Вие, госпожице Хатауей, нарушихте най-свещения обет – обета на един пазител да брани своя морой. Това е израз на голямо доверие. Доверие, което вие нарушихте чрез самоволното отвеждане на принцесата оттук. Всеки стригой с радост би погубил член от фамилията Драгомир и вие направо сте ги улеснили в това.

– Роуз не ме е отвлякла – заговори Лиса, преди да успее да си отвори устата. Лицето и гласът ѝ оставаха спокойни, въпреки че и на нея никак не ѝ бе лесно в този миг. – Аз исках да се махна оттук. Така че не я обвинявайте.

Госпожа Кирова ни изшътка да мълчим и закрачи из кабинета, скръстила ръце зад тесния си кокалест гръб.

– Госпожице Драгомир, вие може би сте били инициаторката на този план, но доколкото ми е известно, отговорността за изпълнението му си остава нейна. Ако Хатауей изпълняваше дълга си, би трябвало да се грижи за вашата безопасност.

Това вече ми дойде в повече, отколкото можех да понеса.

– Аз изпълнявах своя дълг! – креснах и рипнах от стола. И Дмитрий, и Албърта трепнаха, но не понечиха да ме спрат, понеже не заплашвах да ударя никого. Поне засега. – През цялото време бдях над нея! Пазех я точно когато никой от вас – размахвах широко ръка из кабинета – не го стори. Направих това, което трябваше. Докато вие тук... определено нямаше да го сторите.

Чрез връзката ни усетих, че Лиса се опитваше да ми изпрати поредица от успокояващи послания, като за сетен път

ме призоваваше да не позволявам на гнева си да се развихри докрай. Но вече бе прекалено късно.

Кирова, пребледняла като платно, впери леден взор в мен.

– Госпожице Хатауей, простете ми, ако съм пропуснала да схвана логиката в твърдението ви, че сте я защитавали, извеждайки я от една строго охранявана и зорко пазена среда, защитена с магически сили. Освен ако няма още нещо, за което сте пропуснали да ни съобщите?

Прехапах устни.

– Разбирам. Е, добре. Според моята преценка единствената причина да избягате – като оставим настрана усещането за вълнуващо приключение – е било желанието ви да избегнете последствията от онзи ужасен и пагубен номер, който погледихте, преди да изчезнете.

– Не, това не е...

– И това още повече улеснява решението ми. Принцесата, като знатна личност от династията на мороите, заради собствената си безопасност трябва да продължи с обучението си тук, в Академията. Обаче към вас, Хатауей, нямаме подобни задължения. Така че трябва да напуснете колкото е възможно по-скоро.

Цялата ми напереност мигом се стопи.

– Аз... какво?

Лиса застана до мен.

– Не можете да сторите това! Тя е мой пазител.

– Не е, особено след като въобще не е пазител. Още се обучава.

– Но моите родители...

– Много добре ми е известно желанието на вашите родители, Бог да дари с покой душите им, принцесо. Обаче сега всичко се промени. Госпожица Хатауей си позволи да превиши правата си. Следователно не заслужава да бъде пазител и затова ще си тръгне оттук.

Втренчих се в Кирова. Не можех да повярвам на това, което току-що чух.

– И къде възнамерявате да ме изпратите? При майка ми в Непал? Дали тя изобщо знае, че съм избягала оттук? Или може би ще ме върнете при баща ми?

Директорката присви очи, жегната от последните ми думи. Когато отново заговорих, гласът ми прозвуча толкова студено, че дори аз не го познах.

– Или пък ще ме прогоните, за да се превърна в кървава курва? Само опитайте и ние ще се махнем оттук още преди края на деня.

– Госпожице Хатауей – просъска тя, – нямате думата.

– Те имат телепатична връзка. – Плътният глас на Дмитрий разчупи надвисналото напрежение и всички се извърнахме към него. Според мен Кирова бе забравила, че той е там. Ала не и аз. Присъствието му бе прекалено властно, за да бъде пренебрегвано. Стоеше опрян о стената в смешното си дълго палто, като някакъв каубой на стража в лагер в прерията. Погледна ме, после и Лиса, но накрая тъмнокафявите му очи отново се впиха в мен. – Роуз разбира какво изпитва Василиса. Не е ли така?

Поне изпитах задоволство, като видях как Кирова изгуби самообладание, докато погледът ѝ се местеше между нас двете и Дмитрий.

– Не... това е невъзможно. Това не се е случвало от векове.

Нито Лиса реагира, нито аз. Само побързах да извърна очи от лицето му.

– Това е дар – промърмори Виктор от своя ъгъл. – Рядко срещана, прекрасна дарба.

– Най-добрите пазители винаги са имали такава връзка – обади се Дмитрий. – Така е според преданията.

Кирова отново се разгневи.

– Преданията са с многовековна давност! – възкликна тя. – Ти, разбира се, не допускаш, че можем да ѝ разрешим да остане в Академията след всичко, което извърши?

Той сви рамене.

– Тя може да е необуздана и непочтителна, но ако притежава потенциал...

– Необуздана и непочтителна ли? – прекъснах го аз. – Кой, по дяволите, си ти всъщност? Някой да ти е искал помощта?

– Беликов вече е личният пазител на принцесата – обясни ми Кирова. – Нейният официално упълномощен пазител.

– Наемаш евтина чуждестранна работна ръка, за да защитава Лиса, а?

От моя страна това беше злобна и неоправдана забележка – особено след като повечето морои и техните пазители бяха от руски или румънски произход, – но в този миг ми се стори по-остроумна, отколкото всъщност беше. Макар че тъкмо на мен не ми отиваше да се обаждам. Може да бях израснала в Щатите, но родителите ми бяха родени в чужбина. Моята майка дампир беше от Шотландия, червенокоса, със смешен акцент, а пък за баща ми морой ми бяха разказвали, че бил турчин. На това странно генетично съчетание дължа цвета на кожата си с оттенък като на бадем. Отличавам се и с други особености, които според мен са били присъщи само на екзотичните принцеси от пустините: големи черни очи и толкова тъмнокафява коса, че обикновено минава за черна. Нямах да имам нищо против, ако бях наследила червената коса на майка ми, но нали трябва да се задоволяваме с това, което ни е дадено по рождение.

Кирова вдигна отчаяно ръце и се извърна към него.

– Ето, виждаш ли? Тя е напълно недисциплинирана! Всичките телепатични връзки и най-силният вроден потенциал на света не могат да компенсират това. По-лошо е да имаш пазител без дисциплина, отколкото въобще да нямаш пазител.

– Тогава ще я научим на дисциплина. Занятията току-що започнаха. Ще я върнем там и отново ще се заемем с обучението ѝ.

– Невъзможно. Тя ще си остане безнадеждно изостанала от връстниците си.

– Не, няма – възразих аз, ала никой не ми обърна внимание.

– Тогава ще ѝ се възложат допълнителни занимания – рече той.

Те продължиха все в тоя дух, докато ние останалите ги следяхме как си подхвърлят репликите като пинг-понг. Гордостта ми все още бе наранена заради лекотата, с която Дмитрий ни залови, но внезапно ми хрумна, че той може да ми помогне да остана тук заедно с Лиса. По-добре да кисна в тази адска дупка, отколкото да бъда без нея. Посредством връзката ни долових, че тя вече таи някаква смътна надежда.

– А кой ще се съгласи да се занимава допълнително с нея? – настойчиво попита Кирова. – Кой? Ти ли?

Дмитрий внезапно прекрати спора си с нея.

– Е, нямах предвид точно това...

Кирова скръсти ръце с видимо задоволство.

– Да. Точно така си помислих и аз.

Смутен, той се намръщи. Погледът му запрескача между мен и Лиса. Зачудих се какво ли виждаше в нас двете. Две покъртително затрогващи момичета, вторачили в него големите си умоляващи очи? Или две бегълки, зарязали едно толкова строго охранявано училище и прахосали половината от наследството на Лиса?

– Да – рече той накрая. – Мога да обучавам Роуз. Ще ѝ давам допълнителни уроци освен обичайните, които ѝ се полагат.

– А сега какво? – тросна се Кирова. – Ще ѝ се размине наказанието?

– Ще намерим друг начин, за да я накажем – отвърна Дмитрий. – Броят на пазителите дотолкова намаля, че не можем да си позволим риска да изгубим още един. Особено ако е момиче.

Изтръпнах заради недоизреченото от него, което ми напомни за моето подмятане преди малко за „кървавите курви“. Вече много малко момичета сред дампириите ставаха пазители.

– Склонен съм да се съглася с пазител Беликов – заговори внезапно Виктор от своя ъгъл. – Ще бъде жалко да отпратим Роуз, да похабим такъв талант.

Госпожа Кирова се загледа през прозореца. Навън беше съвсем притъмняло. В нормалното разписание на Академията *сутрин* и *следобед* бяха относителни понятия. Освен това стъклата бяха затъмнени, за да се възпира притокът на слънчева светлина.

Когато се обърна към нас, Лиса я погледна право в очите.

– Моля ви, госпожо Кирова. Нека Роуз да остане.

О, Лис – помислих си аз. – *Внимавай.*

Опасно бе да се използва внушението срещу някой морой, особено в присъствието на свидетели. Обаче Лиса използваше съвсем неуловимо това оръжие, а в този миг двете се нуждаехме от цялата помощ на света. За щастие, май никой не осъзна какво всъщност се случваше.

Не знаех дали внушението ѝ бе въздействало, но накрая Кирова въздъхна примирено.

– Ако госпожица Хатауей трябва да продължи да се обучава тук, ето как ще стане това. – Обърна се към мен. – Твоего приемане в академията „Свети Владимир“ ще бъде само пробно. Ако нарушиш правилата, ще бъдеш изключена. Ще присъстваш във всички учебни часове и ще преминеш през етапите за обучение на начинаещите пазители от твоята възраст. Ще тренираш и с пазителя Беликов във всеки свободен момент – преди *и* след часовете. Освен това ти се забранява да участваш в каквито и да е обществени дейности, с изключение на храненето, и няма да напускаш спалното си помещение. Ако не спазваш което и да е от тези ограничения, ще бъдеш... отпратена.

Изсмях се грубо.

– Забранено ми е да участвам във всякакви обществени дейности? Да не би да се опитвате да ни разделите? – Кимнах към Лиса. – Опасявате се, че отново можем да побегнем?

– Просто вземам предпазни мерки. Сигурна съм, че си спомняш как досега нито веднъж не си била подобаващо наказана за рушене на училищната собственост. Така че ще имаш още много да наваксваш. – Тънките ѝ устни се свиха, образувайки права линия. – Предлага ти се много щедро споразумение. Предполагам, че ще се постараяш поведението ти да не го застраши.

Тъкмо понечих да възразя, че споразумението никак не е толкова щедро, когато улових погледа на Дмитрий. Може би се опитваше да ми подскаже, че вярва в мен. Или просто искаше да ми внуши, че ще бъде пълна идиотка, ако продължа схватката с Кирова. Така и не разбрах кое от двете.

За втори път при тази среща отбягнах погледа му, като сведох очи към пода. Усещах присъствието на Лиса до мен и изгарящата ѝ подкрепа, нахлуваща в мен чрез нашата връзка.

След продължителна пауза въздъхнах и отново насочих очи към директорката.

– Добре. Приемам.